

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobkyně: **Ľ. Š.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Matejem Kozou
sídlem Milady Horákové 116/109, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Metropolitní univerzita Praha, o.p.s.**, IČO 26482789
sídlem Dubečská 900/10, 100 00 Praha 10 - Strašnice
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Novákem
sídlem Bohuslava Martinů 1051/2, 140 00 Praha 4

o 620 489 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 6. února 2020, č. j. 20 C 133/2015 – 684,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 26 910,40 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Pavla Nováka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem 6. 2. 2020 soud I. stupně zamítl žalobu na zaplacení částky 620 489 Kč se zákonným úrokem z prodlení (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

částku 255 648,80 Kč k rukám právního zástupce žalované do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Soud I. stupně tak rozhodl o žalobě podané soudu 15. 11. 2015, kterou se žalobkyně domáhala proti žalované zaplacení částky 620 489 Kč s příslušenstvím za dobu práce přesčas v období od října 2012 do dubna 2015, celkem v rozsahu 3669 hodin. Žalobu odůvodnila tím, že je bývalou zaměstnankyní žalované, vykonávala druh práce správce budovy, pracovní poměr byl sjednán v rozsahu 40 hodin týdně. Docházku archivovala na základě pokynu žalované prostřednictvím kontaktních čipů. Podle mzdového výměru ze dne 26. 3. 2010 jí náležela mzda ve výši 24 000 Kč měsíčně a tuto částku použila i pro výpočet mzdy za dobu práce přesčas. Žalovaná neuznala nárok žalobkyně co do důvodu i výše. Nesporovala, že u ní byla žalobkyně v pracovním poměru, avšak práci přesčas žalobkyni nenařídila, nikdy s ní neuzavřela dohodu o výkonu práce přesčas a žalobkyně nikdy žádnou práci přesčas nevykonávala.
3. Soud I. stupně vyšel z prokázaných skutkových zjištění, že žalobkyně byla v pracovním poměru u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 26. 3. 2010 jako správce budovy s místem výkonu práce Praha, k jejím pracovním úkolům patřil především úklid a kontrola budovy, žalobkyně vždy spravovala jen jednu budovu, sjednaný rozsah práce byl 40 hodin týdně a pracovní doba byla rozvržena od pondělí do pátku v době od 12.00 do 20.30 hod a ve dnech kombinované výuky i v sobotu a to v době od 8.00 do 18.00 hod. Mzda byla sjednána ve výši 24 000 Kč a skládala se z pevné složky mzdy ve výši 22 000 Kč a pohyblivé složky mzdy ve výši 2 000 Kč. Pracovní poměr žalobkyně u žalované skončil dohodou ke dni 21. 7. 2015. Za období od července 2012 do dubna 2015 si žalobkyně evidovala příchod v rozmezí 6.00 až 6.30 a odchod až na výjimky mezi 19.00 až 21.00. Shodně evidovanou docházku měl i manžel žalobkyně Vladimír Š. Podle výplatních pásek žalované za období od ledna 2012 do května 2015 neměla žalobkyně evidovanu žádnou práci přesčas. Žalobkyně spolu se svým manželem měla v podnájmu byt v xxx, xxx v xxx budovy žalované, a to od 1. 5. 2013; předtím od 1. 3. 2007 měla spolu se svým manželem v nájmu byt v xxx, xxx v xxx poschodí budovy žalované. V letním semestru akademického roku 2012 až 2013 probíhala výuka v budově Prokopova v Praze 3 od pondělí do pátku, v rámci kombinovaného studia proběhla výuka také v sobotu 13. 4., 20. 4., 27. 4., 4. 5., 11. 5. a 25. 5. 2013. Od akademického roku 2012/2013 až po akademický rok 2015/2016 probíhal plný provoz v každém z uvedených akademických roků 26 týdnů, omezený nebo nulový provoz probíhal zbývající část akademického roku. Žalobkyni a panu Š., kteří v budově bydleli, byl dán několikrát pokyn, aby nepoužívali čipový evidenční systém, protože to zatěžuje systém a žalobkyně a její manžel nepatří mezi zaměstnance, kteří mají povinnost čipovat. Systém byl určen pouze pro běžné provozní zaměstnance a pro akademiky a byl zaveden především z bezpečnostních důvodů kvůli přehledu osob v budovách.
4. Na podkladě zjištěného skutkového stavu věci dospěl soud I. stupně s odkazem na ust. § 38 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 1 písm. i), § 93 odst. 1 a § 96 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) k závěru, že žaloba není důvodná. Elektronický evidenční systém, který má žalovaná zaveden ve svých budovách není a nebyl sám o osobě evidencí pracovní doby zaměstnanců u žalované, tedy ani žalobkyně. Tento systém slouží především k umožnění vstupu do budov, vstupu do jednotlivých místností a k evidenci pohybu po budovách. K evidenci pracovní doby zaměstnanců je systém používán pouze podpůrně, pokud vzniknou nějaké nesrovnalosti v takové evidenci. Proto není pro posouzení věci klíčové tvrzení žalobkyně, že jí byla uložena povinnost se čipovat, neboť i kdyby jí taková povinnost byla uložena, toto čipování nebylo činěno pro účely evidence pracovní doby či přesčasů u žalované. Žalobkyně nebyla povinna své příchody a odchody na pracoviště čipovat, neboť takový postup by postrádal smyslu za situace, kdy žalobkyně měla v budově i služební byt a byla tak na pracovišti přítomna v zásadě neustále. Protože zaměstnavatel nevyžadoval a tedy ani nekontroloval u žalobkyně v elektronickém systému příchody a odchody, nemohlo dojít k tomu, že má žalobkyně v žalobě tvrzené množství

přesčasů, když nadto tuto skutečnost zaměstnavateli ani neoznámila. Pracovní dobu žalobkyně evidovala její nadřízená svědkyně M. Žalobkyně netvrdila a neprokázala, že by s evidencí přesčasů v rámci výplatních pásek nesouhlasila, za celou dobu trvání pracovního poměru si své nadřízené nestěžovala, že náplň práce není možné ve stanovené pracovní době stihnout. Bývalý správce budovy na Žižkově pan V. i současná uklízečka budov žalované paní B. stíhají stejný rozsah práce za nepoměrně kratší čas, než uvedla žalobkyně. Soud I. stupně tak dospěl k závěru o účelovosti jednání žalobkyně při čipování její pracovní doby, mimo jiné i proto, že žalobkyně evidovala přesčasy v každém jednotlivém měsíci za celé období, za které požaduje proplacení přesčasů, přičemž podle svých tvrzení pracovala po stejnou dobu, jak během běžné semestrální výuky, tak během zkouškového období, kdy je přítomnost pedagogů i studentů v budově omezená a v některých měsících (11 týdnů o letních a zimních prázdninách) je v budovách žalované nulový provoz. Zejména v období tzv. nulového provozu není jistě potřeba uklízet v rozsahu, který žalobkyně uvedla a který by vyžadoval práci přesčas. I během plného provozu u žalované neprobíhala v budově, kterou spravovala žalobkyně výuka v pátek, například v průběhu celého akademického roku 2014/2015. Za nelogické a protiřečící považoval rovněž tvrzení žalobkyně, že měla stejné množství práce, tedy i stejné množství přesčasů poté, co v roce 2012 byla na podstatnou část místností v budově na Jarově, které do té doby uklízela žalobkyně, najata žalovanou úklidová firma. V posuzované věci nebylo žalobkyní prokázáno, že by konala práci přesčas na příkaz zaměstnavatele nebo s jeho souhlasem. Současně žalobkyně věděla o možnosti, že za práci navíc si může požádat o náhradní volno, neboť za odpracované soboty navíc takto několikrát učinila. Tvrzení svědka Š., že za trvání pracovního poměru u žalované s příslušným nadřízeným neřešil přesčasy z důvodu, že se obával ztráty zaměstnání, jsou vyvráceny zápisem z jednání ze dne 6. 3. 2015, v němž svědek Š. vyhrožoval žalované soudním řízením v případě, že žalovaná neopraví vyúčtování elektřiny. Neobstál ani argument žalobkyně, že byla mimo svou stanovenou pracovní dobu v pracovní pohotovosti, neboť z provedeného dokazování nevyplývá, že by jí taková pohotovost byla zaměstnavatelem nařízena nebo by vyplývala z pracovní smlouvy. Pro posouzení věci nebyla podstatná žalobkyní předložená evidence odchodů a příchodů, ale zjištění skutečného rozsahu práce žalobkyně pro žalovanou. Je vyloučené, že žalobkyně skutečně napracovala množství přesčasů v rozsahu, který uvedla v žalobě a je vyloučené, že by žalobkyně napracovala jakékoliv přesčasy. V řízení bylo prokázáno, že kompletní denní práci žalobkyně lze i v plném provozu budovy žalované stihnout za 4 hodiny. I z toho důvodu byl bezpředmětný návrh žalobkyně, aby případně soud určil množství přesčasů podle své úvahy v souladu s § 136 o. s. ř. Žalobu tedy shledal nedůvodnou a v celém rozsahu ji zamítl.

5. O nákladech řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v řízení zcela úspěšné žalované náhradu nákladů vynaložených na zastoupení advokátem.
6. Proti rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně. Namítala, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně opřela svůj žalobní nárok především o informaci o obsahu pracovního poměru ze dne 17. 5. 2012, z něhož vyplývá, že její pracovní poměr byl sjednán v rozsahu 40 hodin týdně, a to pondělí - pátek 8.00 až 16.00, v sobotu pak 8.00 až 18.00, ovšem pouze ve dnech kombinované výuky. Z předmětné informace o obsahu pracovního poměru nepochybně vyplývá, že pracovní doba byla žalovanou rozvržena mimo vymezený rámec 40 hodin a je evidentní, že práce přesčas byla žalovanou nejen předpokládána, ale žalobkyni také přímo nařízena. Vykonaná práce v sobotu vyplývá také z evidence pracovní doby doložené žalobkyní, výpovědi samotné žalobkyně i výpovědi všech ostatních svědků. Nárok žalobkyně byl také opřen o soudu doloženou evidenci pracovní doby obsaženou v záznamech o docházce žalobkyně do zaměstnání z let 2012 až 2015, které obsahují veškeré náležitosti evidence

pracovní doby ve smyslu § 96 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. V této souvislosti poukázala žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4166/2015, z něhož mimo jiné vyplývá, že prokazuje-li žalobkyně své tvrzení o výkonu práce přesčas evidencí práce přesčas, lze mít uvedené tvrzení za prokázané, ledaže by žalovaná prokázala, že příslušná evidence odpracované práce přesčas neodpovídá skutečnosti, a že tedy žalobkyně ve skutečnosti pro žalovanou nevykonala tvrzenou práci přesčas. Soud I. stupně se s tímto faktem vůbec nevypořádal. Sama žalovaná spolu se svým vyjádřením ze dne 27. 5. 2016 doložila docházkové karty žalobkyně, které obsahují tytéž časové hodnoty práce přesčas jako docházka doložená žalobkyní. Práci přesčas žalobkyně doložila také rozpisem akademické výuky za období 2013, 2014 a 2015, z něhož vyplývá, že žalobkyně musela konat práci nad stanovenou týdenní dobu mimo rámce rozvrhu pracovních směn, a to s plným vědomím a souhlasem žalované, neboť jednou z náplní její práce bylo i otevírání a zavírání prostor žalované. Že práce přesčas musela být žalobkyní konána, vyplynulo i z výsledku žalobkyně, svědka Š. a svědka V., kteří popsali a potvrdili pracovní činnost žalobkyně. Vytýkala soudu I. stupně, že se nevypořádal s tvrzenou přítomností žalobkyně na pracovišti po celou dobu zaznačenou v evidenci pracovní doby. Žalobkyně se nemohla z pracoviště mezi pochůzkami svévolně vzdálit, a pokud se tak výjimečně stalo z důvodu nenadálé návštěvy lékaře se svým manželem, byla jí za to udělena písemná důtka. Žalovaná požadovala po žalobkyni přítomnost na pracovišti po celou dobu probíhající výuky, přičemž podle judikatury Soudního dvora Evropské unie je za pracovní dobu nutno pokládat dobu, během níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele. Doba pohotovosti musí být považována za pracovní dobu. Žalobkyně nesouhlasila s připuštěním důkazu v podobě písemné zprávy paní J. Pokud soud hodlal dovozovat z této písemné zprávy svědkyně jakékoliv skutečnosti, bylo namístě provést výslech této svědkyně, protože zde byly silné důvody pochybovat o autentičnosti takové písemné zprávy. Žalovaná byla dlouhodobě seznámena s výkonem práce přesčas žalobkyně, která veškerou přesčasovou dobu zaznamenávala v docházkovém systému žalované, jenž současně tvořil podklad pro výpočet mzdových nároků zaměstnanců. Nařízení práce přesčas vyplývalo i z informace o obsahu pracovního poměru, z rozpisu akademické výuky žalované a z výpovědi svědků. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

7. Žalovaná poukázala na to, že celá podstata sporu ze strany žalobkyně se opírá o jediný judikát, a to rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 4166/2015. Žalovaná však v průběhu řízení prokázala jak listinnými důkazy, tak výpověďmi všech svědků, že žalobkyní předložená evidence odpracované práce přesčas neodpovídá skutečnosti. Nikde není určeno, jakým způsobem má zaměstnavatel vést u svých jednotlivých zaměstnanců evidenci odpracované doby a že musí být u všech zaměstnanců vedena stejným způsobem. Specifičnost postavení žalobkyně oproti všem ostatním zaměstnancům spočívala ve skutečnosti, že jako jediní zaměstnanci se svým manželem bydleli na pracovišti. Právě proto bylo stanoveno, že evidence pracovní doby včetně případné práce přesčas bude vypracovávána jejich přímou nadřízenou paní M. Pro pozici správce školníka nebyl nikdy dán pokyn personálním oddělením při podpisu pracovní smlouvy, aby používali docházkový systém z důvodu nároku na čerpání náhradního volna nebo z důvodu proplacení přesčasů. Nešlo zabránit tomu, aby žalobkyně tak nečinila, jelikož vstupní kartu s neomezeným časem vstupu musela mít, aby mohla do svého bytu uvnitř školy. Žalobkyně, která měla terminál u svého bytu, postupovala svévolně, žalovaná o „čipování“ nevěděla. Vedle žalobkyně se o prostory užívané žalovanou starají externí úklidové firmy, a proto nikdy nebylo třeba, aby žalobkyni byla nařízena práce přesčas. Podle žalované je žalobou uplatněný nárok účelový, poukázala na to, že byl vznesen po téměř třech letech od doby možnosti jeho uplatnění u žalované. Žalobkyně neřešila neodměnění údajné práce přesčas každý měsíc při obdržení výplaty a její jednání je zneužitím práva. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud odvolání žalobkyně zamítl jako nedůvodné a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho

vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a shledal, že odvolání žalobkyně není opodstatněné.

9. Ačkoli žalobkyně namítala, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, tedy uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř., v odvolání neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, proč je takový odvolací důvod dán. Odvolací soud pak podle obsahu předloženého spisu neshledal žádné pochybení v postupu soudu I. stupně z hlediska zachování procesněprávních předpisů upravujících postup soudu v občanském soudním řízení.
10. Soud I. stupně zjistil správně a úplně skutkový stav věci, neboť dokazování provedl v rozsahu potřebném ke zjištění skutkového stavu věci, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř. a jeho skutková zjištění jsou správná. Nepochybil, pokud při posouzení věci vycházel i ze zprávy Jiřiny J. ze dne 3. 2. 2020, neboť věrohodnost této listiny nebyla v řízení zpochybněna, žádný z účastníků, tedy ani žalobkyně proti její pravosti či pravdivosti nevznesly žádné námitky. Obsah zprávy pak koresponduje i s dalšími provedenými důkazy. Pokud žalobkyně namítala, že soud měl Jiřinu J. vyslechnout jako svědka, opomněla, že sama na výslechu Jiřiny J. netrvala s ohledem na její zdravotní stav (č. l. 659) a její stanovisko nedoznalo v průběhu řízení změny. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř., tedy že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, není dán. Namítala-li žalobkyně, že soud I. stupně neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, tedy uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř., jde o námitku obecnou, k níž nelze zaujmout žádné stanovisko a to z toho důvodu, že žalobkyně nekonkretizovala, které důkazy soud I. stupně neprovedl. Odvolací soud neshledal žádné nedostatky ve zjištění skutkového stavu věci, takže soudem I. stupně zjištěný skutkový stav věci je spolehlivým podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu.
11. Soud I. stupně posoudil věc správně i po právní stránce a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, vypořádal se s námitkami žalobkyně a své rozhodnutí odůvodnil způsobem předpokládaným v ust. § 157 odst. 2 a § 132 o. s. ř., takže není dán ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.
12. Podle § 93 odst. 1 zákoníku práce práci přesčas je možné konat jen výjimečně. Podle § 93 odst. 2 zákoníku práce práci přesčas může zaměstnavatel zaměstnanci nařídit jen z vážných provozních důvodů a to i na dobu nepřetržitého odpočinku mezi dvěma směnami, popřípadě za podmínek uvedených v § 91 odst. 2 až 4 i na dny pracovního klidu. Nařízená práce přesčas nesmí u zaměstnance činit více než 8 hodin v jednotlivých týdnech a 150 hodin v kalendářním roce. Podle § 93 odst. 3 zákoníku práce zaměstnavatel může požadovat práci přesčas nad rozsah uvedený v odstavci 2 pouze na základě dohody se zaměstnancem.
13. V řízení bylo prokázáno (informací o obsahu pracovního poměru ze dne 17. 5. 2012), že týdenní pracovní doba žalobkyně činila 40 hodin týdně a byla rozvržena od pondělí do pátku v době od 12.00 do 20.30 hod (včetně přestávky v práci v rozsahu 30 minut, jež se nezapočítává do pracovní doby - § 88 zákoníku práce), nikoli tedy v době od 8.00 do 16.00 hod jak tvrdila žalobkyně v odvolání. Z uvedeného listinného důkazu dále vyplývá, že žalobkyně byla srozuměna s tím, že jí může být nařízena práce přesčas, a to v sobotu ve dnech kombinované výuky. Žalobkyni lze přisvědčit, že dohoda mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem ve smyslu ust. § 93 odst. 3 zákoníku práce může být sjednána i ústně a tak tomu nepochybně bylo i v případě žalobkyně, která souhlasila s výkonem práce přesčas v sobotu ve dnech kombinované výuky, jak se ostatně podává i z odvolání. Konkrétní potřeba práce přesčas v sobotu ve dnech kombinované výuky pak vyplývala

z každoročně sestavovaného rozpisu akademické výuky. Teprve poté, co bylo známo, zda a kdy bude probíhat akademická výuka, mohla být žalobkyni nařízena práce přesčas v sobotu ve dnech kombinované výuky. V řízení bylo prokázáno (výpovědi svědkyně M., která byla přímou nadřízenou žalobkyně), že taková práce byla žalobkyni skutečně nařízena a to tehdy, když bylo třeba zajistit úklid a v souladu s ust. § 114 zákoníku práce za takovou práci přesčas žalobkyně vždy čerpala náhradní volno. Žalobkyni nelze přisvědčit, že listinným důkazem informace o obsahu pracovního poměru ze dne 17. 5. 2012 bylo prokázáno, že žalobkyně souhlasila s prací přesčas v rozsahu žalobního požadavku, který je založen na tvrzení, že pracovala přesčas každý svůj pracovní den, protože z tohoto důkazu takové zjištění učinit nelze. Rovněž žalobkyni nelze přisvědčit, že práce přesčas byla konkludentně dána množstvím práce přidělené žalobkyni, protože v řízení bylo prokázáno (výpovědi svědků V. a B.), že náplň práce žalobkyně byla dobře zvládnutelná v osmihodinové pracovní době. Opak není prokázán ani rozpis akademické výuky za období 2013, 2014, 2015, z nichž se podává, že výuka probíhala od 8.00 hod, neboť žalobkyně přehlíží, že v době od 8.00 do 12.00 hod (kdy začínala stanovená pracovní doba žalobkyně), zajišťoval správu budovy, zahrnující i úklid, manžel žalobkyně svědek Š., jehož pracovní doba byla určena v době od 8.00 do 16.00 hod. Rovněž bylo prokázáno (výpovědi svědkyně B.), že v době letních prázdnin, kdy není výuka, se úklid neprovádí, nulový provoz trval v každém akademickém roku 11 týdnů. Přesto i v takovém období žalobkyně vykazuje pracovní dobu v rozmezí 6.00 až 6.30 hod a odchod v rozmezí 19.00 až 21.00 hod. Pokud svůj nárok dokládala evidencí odpracované doby pořízené v elektronickém systému žalované, bylo v řízení prokázáno, že tato evidence neodpovídá skutečnosti. Žalobkyni nebylo uloženo, aby se přihlašovala při příchodu do zaměstnání a odhlašovala se při odchodu ze zaměstnání v této evidenci a to proto, že v budově zaměstnavatele, kde vykonávala sjednaný druh práce, měla zároveň služební byt, takže na pracovišti se vyskytovala prakticky neustále a „čipování“ by v jejím případě postrádalo smysl. Naopak bylo prokázáno (výpovědi svědkyně Mgr. B., zprávou Jiřiny J. ze dne 3. 2. 2020), že žalobkyně dostala z personálního oddělení pokyn, aby se „nečipovala“, neboť to zatěžuje systém. Rovněž bylo v řízení prokázáno (výpovědi svědků Mgr. R., Ing. R. a Mgr. B.), že elektronický systém je jen podpůrnou evidencí odpracované doby, primárně slouží k umožnění vstupu do budov a evidencí pohybu po budovách. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, na kterou se žalobkyně odvolávala, se žalované podařilo prokázat, že žalobkyni předložená evidence není skutečnou evidencí žalobkyni odpracované doby. Bylo prokázáno (výpovědi svědků Ing. R. a Mgr. B.), že evidenci pracovní doby žalobkyně vedla svědkyně M., která byla přímou nadřízenou žalobkyně. Pokud žalobkyně namítala, že docházkové karty předložila sama žalovaná, přehlíží, že žalovaná tak učinila za účelem zpochybnění tvrzení žalobkyně o práci přesčas. Konkrétně žalovaná poukazovala na to, že žalobkyně si označila odpracovaný čas na pracovišti i dne 2. 1. 2013, ačkoli doprovázela manžela k lékaři.

14. Žalobkyně byla povinna vykonávat práci podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době. Pracovní dobou se rozumí doba, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci, a doba, v níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele (§ 78 odst. 1 písm. a) zákoníku práce). Za pracovní dobu ale nelze označit dobu, kdy zaměstnanec vykonává práci v rozporu s pokyny zaměstnavatele pro osobu odlišnou od zaměstnavatele. Pokud žalobkyně vykonávala práci i mimo rámec své stanovené pracovní doby, nekonala tak na pokyn zaměstnavatele, ale svého manžela, svědka Š., který ač nebyl nadřízeným žalobkyně, vypověděl, že svou manželku úkoloval a často na ni přenášel úkoly, které měl sám vykonat na pokyn svědkyň M. a B. Taková práce však nemůže být považována za práci přesčas ve smyslu zákoníku práce a žalobkyni za ni nepřísluší mzda podle § 114 odst. 1 zákoníku práce. Ostatně sama žalobkyně ve své účastnické výpovědi přiznala, že ze strany žalované jí nikdo nepřikázal, aby pracovala přesčas. Sama také netiskla výpisy přesčasů, protože neumí pracovat s výpočetní technikou, výpisy vytiskl její manžel. V řízení bylo rovněž prokázáno (výpovědi svědkyně M.), že žalovaná nevyžadovala, aby jí žalobkyně byla k dispozici i mimo pracovní dobu (vyjma sobot, v nichž probíhala kombinovaná

výuka). Jak již odvolací soud výše uvedl, v dopoledních hodinách byla potřeba úklidu zajištěna prostřednictvím zaměstnance Š. Dobu, po kterou se žalobkyně mimo rámec své stanovené pracovní doby zdržovala ve služebním bytě, který se nacházel v budově žalované, tedy na pracovišti žalobkyně, nelze kvalifikovat jako pracovní dobu ve smyslu ust. § 78 odst. písm. a) zákoníku práce. V řízení nebylo prokázáno, že přenechání služebního bytu v budově žalované, jejíž správou byla žalobkyně pověřena, v sobě zahrnovalo povinnost zdržovat se na místě určeném zaměstnavatelem a být mu k dispozici, aby mohla v případě potřeby vykonat okamžitě příslušné plnění (rozsudek SD EU Grigore, C-258/10 ze dne 4. 3. 2011).

15. Protože rozsudek soudu I. stupně je věcně správný, byl odvolacím soudem potvrzen podle § 219 o. s. ř., včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žalované, která byla v odvolacím řízení úspěšná, byla přiznána náhrada nákladů účelně vynaložených na právní zastoupení. Advokát žalované učinil v odvolacím řízení dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. k), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) – vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu. Odměna za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 6, § 8 odst. 1 advokátního tarifu činí 10 820 Kč, za dva úkony právní služby pak 21 640 Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč (jeden úkon á 300 Kč) a náhradou za DPH 21 % z odměny a náhrad ve výši 4 670,40 Kč činí náhrada nákladů odvolacího řízení celkem 26 910,40 Kč. Žalobkyně je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.), platebním místem je advokát žalované (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Praha 2. září 2020

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu